

Китоби Юил ва Калисои Лӯдикияти Адвентистони Рӯзи Ҳафтум — Шумораи сию чор

Jeff Pippenger

2026-01-27

Рақами сиюму чор

Барои он ки дар биёбон овозе бошад, бояд биёбоне вучуд дошта бошад. Дар моҳи июли соли 2023 овозе ба садо даромад, ки муайян менамуд, ки Шери қабилаи Яхудо он замон ваҳйи Худро, чунон ки дар боби якуми китоби Ваҳй баён шудааст, мекушод. Ноумедии рӯзи шанбеи 18 июли соли 2020 оғозгари он сеюним рӯзе гардид, ки дар Ваҳй боби ёздаҳ зикр шудааст ва дар рӯзи шанбеи 30 декабри соли 2023 ба анҷом расид. Дар ҳамон рӯзи шанбе, барои нахустин бор аз моҳи июли соли 2020, Future for America дар як нишастии Zoom ба таври оммавӣ суҳан гуфт.

Аз ҳамон лаҳза ба баъд, Ваҳйи Исои Масеҳ тадриҷан кушода шуда истодааст. Он бо ваҳйи калимаи «ҳақиқат» оғоз ёфт, ки баъдан дида шуд, ки ҷаҳорҷӯбаи се қадамро ифода мекунад, ки бо ҳарфҳои якум, сиздахум ва бисту дуюми алифбои ибронӣ муайян шудаанд ва ҳангоме ки якҷо оварда мешаванд, калимаи «ҳақиқат»-ро ташкил медиҳанд. Се қадаме, ки дар ҷаҳорҷӯбаи калимаи «ҳақиқат» ифода ёфтаанд, ҳақиқати қадимӣ буданд, ки дар муҳити нав ҷой дода шудаанд.

Тӯли солҳо мо нишон додаем, ки се марҳилаи саҳни ҳавлӣ, Қудс ва Қудси қудсҳо ба се амали Рӯҳулқудс мувофиқат мекарданд, зеро Ў дар саҳни ҳавлӣ гуноҳро маҳкум менамояд, дар Қудс росткориро зоҳир месозад ва дар Қудси қудсҳо доварӣ мекунад. Мо муайян кардаем, ки ин се марҳила дар тамоми Каломи Худо зоҳир мегарданд, вале ҳамаи он фаҳмишҳо, то соли 2023, бо ҷорҷӯбаи «ҳақиқат» бузургтар карда шуданд. Гирифтани як ҳақиқати кӯҳна ва ҷой додани он дар як ҷорҷӯбаи нави ҳақиқат ҳамон чизест, ки Масеҳ ҳангоми тадриҷан кушодани муҳри Каломи Худ анҷом медиҳад. «Биёбон»-е, ки дар соли 2023 ба анҷом расид, «замони охир»-и нубувватиро ифода мекунад, вақте ки як нубувват кушода мешавад. Он нубувват ваҳйи Исои Масеҳ аст, ки Ў «Ҳақиқат» мебошад.

«Дар замони Начотдиҳанда, яҳудиён ҷавохироти гаронбаҳои ҳақиқатро то ба он андоза бо ҳасу хошоки анъана ва афсона пӯшонида буданд, ки фарқ кардани рост аз дурӯғ ғайриимкон гашта буд. Начотдиҳанда омад, то ҳасу хошоки хурофот ва иштибоҳоти деринаи азидоштаро дур созад ва ҷавохироти каломи Худоро дар қолаби ҳақиқат ҷой диҳад. Агар Начотдиҳанда ҳоло назди мо меомад, чунон ки назди яҳудиён омад, Ў чӣ мекард? Ў низ мебоист кори монанде анҷом медод, то ҳасу хошоки анъана ва маросимро дур созад. Вақте ки Ў ин корро анҷом медод, яҳудиён бисёр ба ташвиш афтоданд. Онҳо ҳақиқати аслии Худоро аз назар дур карда буданд, аммо Масеҳ онро боз ба пеши назар овард. Кори мо ин аст, ки ҳақиқати гаронбаҳои Худоро аз хурофот ва хато озод созем. Чӣ

кори бузурге дар Инчил ба мо вогузор шудааст!» Review and Herald, June 4, 1889.

Вазифаи мо ин аст, ки «ҳақиқатҳои гаронбаҳои Худоро аз хурофот ва иштибоҳ озод созем» ва «ҷавохироти Каломи Худоро дар ҷаҳорҷӯбаи ҳақиқат ҷой диҳем». Дар соли 2023 Худованд ҷаҳорҷӯбаи ҳақиқатро дар соҳторе муаррифӣ кард, ки бо калимаи «ҳақиқат» ифода мешавад. Он ҷаҳорҷӯба «ҳақиқатҳои» «аслии» «Худоро» ба назар меоварад.

«Гарду ғубори гумроҳӣ ганчинаҳои гаронбаҳои ҳақиқатро дафн кардааст, аммо коргарони Худованд метавонанд ин хазинаҳоро ошкор созанд, то ҳазорҳо нафар ба онҳо бо шавқу ҳайрат назар афкананд. Фариштагони Худо дар канори коргари фурутан хоҳанд буд ва файз ва маърифати илоҳиро ато хоҳанд кард, ва ҳазорҳо нафар ба дуо гуфтан бо Довуд ҳидоят хоҳанд ёфт: “Чашмони маро бикшо, то аз шарияти Ту чизҳои аҷоибро бубинам”. Ҳақиқатҳое, ки асрҳо нонамоён ва мавриди безъитиноӣ будаанд, аз саҳифаҳои мунаввари каломи муқаддаси Худо бо шуъла хоҳанд дурахшид. Калисоҳо, ки умуман ҳақиқатро шунидаанд, рад кардаанд ва поймол намудаанд, боз ҳам бадкортар хоҳанд шуд; аммо “доноён”, яъне онҳое ки ростқавланд, дарк хоҳанд кард. Китоб кушода аст, ва суҳанони Худо ба дилҳои онҳое мерасанд, ки хоҳиши донишгари иродаи Ёро доранд. Ҳангоми нидои баланди он фаришта аз осмон, ки ба фариштаи сеюм мепайвандад, ҳазорҳо нафар аз қарахтӣ, ки асрҳо ҷаҳонро фаро гирифта буд, бедор хоҳанд шуд ва ҳусн ва арзиши ҳақиқатро хоҳанд دید». Review and Herald, December 15, 1885.

«Коргарони Худованд», ки «доноён» ва «ростқавл» ҳастанд, «мефаҳманд» ва «ғанҷҳоро ошкор месозанд, то ҳазорон нафар бо шодӣ ва ҳайрат ба онҳо назар афкананд». Мутаассифона, барои Адвентизми Лаодикия инҳо нестанд, ки аз беҳушии худ ҳангоми нидои баланди фариштаи сеюм бедор мешаванд, зеро он қонуни якшанбе аст, ва барои он ки Адвентизм бедор гардад, ин ҳеле дер аст. Коргарони соати ёздаҳум аз «беҳушии» худ «ҳангоми нидои баланди он фариштае, ки ба фариштаи сеюм ҳамроҳ мешавад» дар остонаи қонуни якшанбеи ба зудӣ оянда бедор мешаванд. Аз соли 2024, «Ҳақиқатҳое, ки дар тӯли асрҳо нодида ва безъитино монда буданд», аз «саҳифаҳои мунаввари каломи муқаддаси Худо» дурахшон шуда истодаанд.

Дар Ишаё 22:22 ба Элқим калид дода мешавад, ва дар Матто 16 ба Петрус калидҳои Малакут супурда мешаванд.

Ва калиди хонаи Довудро бар китфи ӯ хоҳам ниҳод; ва ӯ хоҳад кушод, ва ҳеҷ кас нахоҳад баст; ва ӯ хоҳад баст, ва ҳеҷ кас нахоҳад кушод. Ишаё 22:22.

«калид» ба Филадельфия дода шудааст, зеро ин ягона мавзёи дигари Навиштаҳост, ки дар он калиди кушодан ва бастан зикр шудааст.

Ва ба фариштаи калисои Филадельфия бинавис: «Инҳоро мегӯяд Ё, ки муқаддас аст, Ё, ки ҳақ аст, Ё, ки калиди Довудро дорад, Ё, ки мекушояд, ва ҳеҷ кас намебандад; ва мебандад, ва ҳеҷ кас намекушояд; Ман аъмоли тӯро медонам: инак, Ман пеши ту дари кушодае ниҳодаам, ва ҳеҷ кас наметавонад онро бубандад; зеро ки ту қуввати андаке дорӣ, ва каломи Маро нигоҳ доштаӣ, ва исми Маро инкор накардаӣ». Ваҳй 3:7, 8.

Дар охирин муошират бо яҳудиёни баҳсчӯ, Масеҳ саволеро ба миён гузошт, ки яҳудиён натавонистанд ба он ҷавоб диҳанд.

Ҳангоме ки фарисиён гирд омада буданд, Исо аз онҳо пурсид ва гуфт: «Дар бораи Масеҳ чӣ фикр доред? Ў писари кист?» Ба Ў гуфтанд: «Писари Довуд». Ба онҳо гуфт: «Пас чӣ гуна Довуд дар Рӯҳ Ўро Худованд меҳонад ва мегӯяд: “Худованд ба Худованди ман гуфт: ба дасти рости Ман биншин, то даме ки душманонатро зерӣ пои ту андозам”? Пас, агар Довуд Ўро Худованд меҳонад, чӣ гуна Ў писари вай аст?»

Ва ҳеҷ кас натавонист ба Ў як сухан ҷавоб диҳад, ва аз он рӯз ба баъд ҳеҷ кас ҷуръат накард, ки аз Ў дигар саволе бипурсад. Матто 22:41–46.

Яҳудиён наметавонистанд робитаи нубуввати Довуд ва Масеҳро дарк намоянд, зеро калидҳои нубувватиро барои фаҳмидани забони Китоби Муқаддас, ки «сатр бар сатр» аст, надоштанд. Масеҳ муоширати Худро бо яҳудиён бо нишон додани он ба поён расонд, ки кӯриҳои онҳо бар натавонии эшон дар дуруст ҷудо кардани Каломи ростӣ асос ёфта буд. Ў муайян карда буд, ки агар Мӯсоро мефаҳмидед, Масеҳро низ мефаҳмидед, аммо онҳо Навиштаҳоро, ки даъво мекарданд онҳоро ҳимоят ва посбонӣ мекунанд, намефаҳмиданд.

«Калид»-и «хонаи Довуд» ба миллерчиён дода шуд, ки онҳо калисои Филоделфия буданд. Ин «калид» ҳаракати ислохотӣ буд, ки бо дарҳои кушода ва баста ифода меёфт. Аз соли 1798 то соли 1863 ҳаракати миллерчӣ аз таҷрибаи Филоделфия ба таҷрибаи Лаодикия гузашт, дар ҳоле ки аз як ҳаракат ба як калисо табдил меёфт. Даре 19 апрели соли 1844 кушода шуд ва даре баста шуд, ҳамон тавре ки даре 22 октябри соли 1844 кушода шуд ва даре баста шуд, ва ҳамчунин даре дар соли 1863 кушода шуд ва даре баста шуд.

Илҳам калид дошт, аммо ба Петрус «калидҳо» дода шуданд. Калид дар шакли танҳо дари бастаии соли 1844 буд.

«Мавзӯи муқаддасгоҳ калиде буд, ки асрори ноумедии соли 1844-ро кушод. Он ба назар низомии комили ҳақиқатро, ки ба ҳам пайваста ва ҳамоханг буд, ошкор сохт ва нишон дод, ки дасти Худо ҳаракати бузурги омадани Масеҳро ҳидоят кардааст ва вазифаи ҳозираро ошкор намуд, зеро мавқеъ ва қори қавми Ўро ба рӯшноӣ овард». «Муборизаи Бузург», 423.

Мавзӯи қудсгоҳ калиде буд, ки дари бастаи соли 1844-ро кушод, аммо ба Петрус низ калидҳои Малакут дода шуд.

Ва Исо дар ҷавоби ӯ гуфт: «Хушо ту, эй Шимъун Бар-Юно, зеро инро на ҳисм ва хун бар ту ошкор кардааст, балки Падари Ман, ки дар осмон аст. Ва Ман низ ба ту мегӯям, ки ту Петрус ҳастӣ, ва бар ин саҳра Ман калисои Худро бино хоҳам кард; ва дарвозаҳои дӯзах бар он ғолиб нахоҳанд омад. Ва калидҳои Малакути Осмонро ба ту хоҳам дод; ва ҳар он чи бар замин бибандӣ, дар осмон баста хоҳад шуд; ва ҳар он чи бар замин бикшӣ, дар осмон кушода хоҳад шуд». Матто 16:17–19.

Сатр бар сатр, Филаделфия, арӯси аҳди охирин, ки дар симои Петрус намояндагӣ шудааст, калиди хонаи Довудро, ҳамчунин калидҳои Малакути Осмонро, дарёфт мекунад. Калиди

хонаи Довуд охирин мавзӯе буд, ки Исо дар бораи он бо фарисиён баҳс кард.

Ҳангоме ки фарисиён чамъ омада буданд, Исо аз онҳо пурсид ва гуфт: «Дар бораи Масеҳ чӣ меандешед? Ў писари кист?» Ба Ў гуфтанд: «Писари Довуд». Ба онҳо гуфт: «Пас чӣ гуна Довуд, дар Рӯх, Ўро Худованд меҳонад ва мегӯяд: “Худованд ба Худованди ман гуфт: ба дасти рости Ман биншин, то душманонатро зерӣ пои ту биниҳам?” Пас, агар Довуд Ўро Худованд меҳонад, чӣ гуна Ў писари вай аст?»

Ва ҳеч кас натавонист ба Ў як сухан ҳам ҷавоб диҳад; ва аз ҳама рӯз ба баъд дигар ҳеч кас ҷуръат накард, ки аз Ў боз саволе бипурсад. Матто 22:41–46.

Мавзӯи Довуд ва Худованди ӯ маҳз ҳамаи ҳақиқат, ки Петрус дар рӯзи Пантикост, дар ҳуҷраи болоӣ, дар соати сеюм аз он оғоз мекунад. Мавзӯе, ки дари муоширатро миёни фарисиён ва Масеҳ баст, ҳамаи ҳақиқат, ки Петрус барои қулоғдорони дари ҳуҷраи болоӣ дар рӯзи Пантикост ба қор бурд.

Зеро Довуд ба осмонҳо суғуд накардааст; лекин ҳақиқат ӯ мегӯяд: «Худованд ба Худованди ман гуфт: ба ямини Ман бинишин, то даме ки душманони Туро зерӣ поҳи То пояи пойҳоят гардонам». Пас, бигзор тамоми ҳақиқати Исроил яқинан бидонанд, ки Худо ҳамаи Исоро, ки шумо маслуб кардед, ҳам Худованд ва ҳам Масеҳ гардонидаст.

Чун ин суханонро шуниданд, ба дилхошона таъсир расид, ва ба Петрус ва ба дигар расулон гуфтанд: «Эй мардон ва эй бародарон, мо чӣ кунем?»

Пас Петрус ба онҳо гуфт: Тавба кунед, ва ҳар яке аз шумо ба исми Исои Масеҳ барои омурзиши гуноҳҳо таъмид гиред, ва атои Рӯҳулқудсро хоҳед ёфт. Зеро ин ваъда барои шумост, ва барои фарзандони шумо, ва барои ҳамаи онҳое ки дуранд, яъне ҳар касеро ки Худованд Худои мо бихонад. Ва бо суханони бисёри дигар ӯ шаҳодат меод ва насиҳат мекард, гуфта: Худо аз ин насли қасбдор раҳо кунед. Пас онҳое ки каломи ӯро бо ҳушнудӣ пазируфтанд, таъмид гирифтанд; ва дар ҳамаи рӯз тақрибан се ҳазор қон ба онҳо ҳамроҳ карда шуданд. Аъмол 2:34–41.

Петрус қалбдорона дошт, ки бубандад ё бикшояд, ва ҳангоме ки ӯ чунин мекард, осмон бо амали Петрус ҳамфикр буд. Петрус илоҳият ва инсониятеро ифода мекунад, ки яққоя амал мекунанд, то ҳақоқиқати Қаломии Худоро мӯҳркушоӣ намоянд. Вақте ки он ҳақоқиқати мӯҳркушоӣ мешаванд, онҳо ба сурати дониш ифода меёбанд.

Қалиди дониш дар айёми Масеҳ аз қониби қасоне гирифта шуда буд, ки мебоист онро дар даст меоданд, то ганҷинаҳои ҳикматро дар Навиштаҳои Аҳди Қадим бикушоянд. Раббӣ ва муаллимони амалан Малакути Осмонро аз қамбағалон ва мусибатзадагон баста буданд ва онҳоро воғузошта буданд, ки ҳалок шаванд. Масеҳ дар суханронии худ бисёр қизҳоро якбора пеши назари онҳо намеовард, мабодо зехнашонро саргардон созад. Ў ҳар нуктаро равшан ва ҷудогона баён мекард. Ў аз тақрори ҳақоқиқати қўҳна ва ошное, ки дар нубувватҳо омадаанд, нағз надошт, агар онҳо барои мақсади Ў дар талқини андешаҳо хизмат мекарданд.

«Масеҳ сарчашмаи ҳамаи гавҳарҳои қадимаи ҳақиқат буд. Ба воситаи кори душман ин ҳақиқатҳо аз ҷойи худ берун андохта шуда буданд. Онҳо аз мавқеи ҳақиқии худ ҷудо гардида, дар ҷаҳорҷӯби иштибоҳ ҷой дода шуда буданд. Кори Масеҳ он буд, ки гавҳарҳои гаронбаҳоро дар ҷаҳорҷӯби ҳақиқат аз нав ба тартиб дарорад ва устувор намояд. Усулҳои ҳақиқат, ки ҳуди Ё онҳоро дода буд, то ҷаҳонро баракат бахшанд, ба василаи амали Шайтон зери хоку хошоки гумроҳӣ дафн гардида, гӯё аз байн рафта буданд. Масеҳ онҳоро аз зери ҳаробаҳои иштибоҳ раҳо кард, ба онҳо қувваи тоза ва ҳаётбахш бахшид, ва амр фармуд, ки мисли ҷавоҳироти гаронбаҳо дурахшанд ва то абад устувор бимонанд. »

«Худи Масеҳ метавонист ҳар яке аз ин ҳақиқатҳоро таълимоти қадимиро ба кор барад, бе он ки хурдтарин заррае аз онҳоро аз касе иқтибос гирифта бошад, зеро ҳамаи онҳоро Ё Худ ба вучуд оварда буд. Ё онҳоро ба зеҳну андешаи ҳар насл ҷой дода буд, ва ҳангоме ки ба ҷаҳони мо омад, ҳақиқатҳоеро, ки мурда гашта буданд, аз нав тартиб дода, ба онҳо ҳаёт бахшид ва онҳоро ба манфиати наслҳои оянда пуртаъсиртар гардонид. Ин Исои Масеҳ буд, ки қудрати начот додани ҳақиқатҳоро аз зери ҳаробазор дошт ва онҳоро боз ба ҷаҳон бо таровату қуввате бештар аз таровату қуввати аслияшон ато кард». Manuscript Releases, volume 13, 240, 241.

Калидҳои Петрус барои бастан ва кушодан буданд, ва Петрус арӯси охирини масеҳиро намояндагӣ мекунад, ки ҳамон саду ҷиҳилу ҷаҳор ҳазор мебошанд. Паёми баستاني Петрус, ки дар шаҳодати саду ҷиҳилу ҷаҳор ҳазор намояндагӣ мешавад, ҳамон мӯҳрғузориест. Паёми кушодани Петрус дар шаҳодати саду ҷиҳилу ҷаҳор ҳазор исломии войи сеюм аст.

«Сипас ман ғариштаи сеюмро дидам. Ғариштаи ҳамроҳи ман гуфт: “Кори ӯ сахмгин аст. Рисолати ӯ бас даҳшатнок аст. Ё ҳамон ғариштаест, ки бояд гандумро аз мастакҳо ҷудо кунад ва гандумро барои анбори осмонӣ мӯҳр занад, ё бибандад. Ин чизҳо бояд тамоми андеша, тамоми диққатро фаро гиранд.”» Early Writings, 119.

Гандуме, ки баста шудаанд, тавассути қурбонии гандуми навбари Панतिकост муаррифӣ мегарданд, ки ҳамчун қурбонии ҷунбонидашаванда барафрохта шудани парчами саду ҷиҳилу чор ҳазорро ифода мекунад. Мӯҳрғузори қавми Худо паёми дохилии Петрус аст, ки дар ҷараёни таърихи Ислом, дар айёми войи сеюм, ки тадриҷан аз 11-уми сентябр ба ин сӯ раҳо мегардад, ба амал меояд.

Ва баъд аз ин чизҳо ман чор ғариштаро дидам, ки бар чор ғӯшаи замин истода буданд ва чор боди заминро нигоҳ медоштанд, то бод бар замин, на бар баҳр, ва на бар ҳеҷ дарахте набвазад. Ва ғариштаи дигареро дидам, ки аз ҷониби шарқ боло меомад ва мӯҳри Худои зиндaro дошт; ва ӯ бо овози баланд ба он чор ғаришта нидо кард, ки ба онҳо дода шуда буд ба замин ва баҳр зарар расонанд, ва гуфт: Ба замин, на ба баҳр, ва на ба дарахтон зарар нарасонед, то даме ки мо бандагони Худои ҳудро бар пешониҳошон мӯҳр занем. Ваҳй 7:1–3.

Он чор бode, ки ҳангоми мӯҳр задани қавми Худо боздошта шуда буданд, дар 11-уми сентябр раҳо гардиданд, ва сипас аз ҷониби Ҷорҷ Буши хурдӣ боз дошта шуданд. Паёми зоҳирии Петрус Ислом аст, ва суст шудан ва боздошта шудани Ислом ҳамон паёми

зоҳирист, ки дар тамоми замони муҳргузорӣ чараён меёбад. Инсонияти Петрус бо Илоҳият пайваст аст, зеро калидҳое, ки ба ӯ дода шуданд, мувофиқати байни осмон ва заминро ифода мекунанд.

Мо ин таҳқиқро дар мақолаи оянда идома хоҳем дод.

«Торикии шарир онҳоеро, ки аз дуо ғофил мемонанд, фаро мегирад. Васвасаҳои пичирросии душман онҳоро ба гуноҳ мекашанд; ва ҳамаи ин аз он сабаб аст, ки онҳо аз имтиёзҳое, ки Худо дар таъйиноти илоҳии дуо ба онҳо додааст, истифода намебаранд. Чаро писарон ва духтарони Худо бояд дар дуо кардан беҳавас бошанд, дар ҳоле ки дуо калидест дар дасти имон барои кушодани ганҷинаи осмон, ки дар он захираҳои беканори Қудрати Мутлақ нигоҳдорӣ шудаанд? Бе дуои пайваста ва бедорбошии ҷиддӣ, мо дар хатар ҳастем, ки бепарво гардем ва аз роҳи рост қач равем. Муҳолиф пайваста мекушад, ки роҳи сӯи тахти раҳматро бибандад, то мо бо зориву илтиҷои самимӣ ва имон файз ва қудратро барои муқовимат ба васваса ба даст наоварем.»

«Шартҳои муайяне ҳастанд, ки бар асоси онҳо мо метавонем интизор бошем, ки Худо дуоҳои моро мешунавад ва ба онҳо ҷавоб медиҳад. Яке аз аввалин ин шартҳо он аст, ки мо эҳтиёҷи худро ба ёрии Ӯ эҳсос кунем. Ӯ ваъда додааст: “Зеро Ман бар ташна об хоҳам рехт, ва бар замини хушк селобҳо.” Ишаё 44:3. Онҳое ки гурусна ва ташнаи адолатанд, ки орзуманди Худо мебошанд, метавонанд мутмаин бошанд, ки сер хоҳанд шуд. Дил бояд барои таъсири Рӯҳ кушода бошад, вагарна баракати Худо қабул карда намешавад.»

«Эҳтиёҷи бузурги мо худ далеле аст ва ба манфиати мо бо ғасоҳати бештар аз ҳар сухан илтиҷо мекунад. Аммо лозим аст, ки аз Худованд хоҳиш карда шавад, то ин чизҳоро барои мо ба ҷо оварад. Ӯ мегӯяд: “Талаб кунед, ва ба шумо дода хоҳад шуд”. Ва “Он Касе ки Писари Худо дарег надошт, балки Ӯро барои ҳамаи мо таслим кард, пас чӣ гуна бо Ӯ ба мо ҳама чизро низ ба таври ройгон ато нахоҳад кард?” Матто 7:7; Румиён 8:32.»

«Агар мо дар дилҳои худ ба гуноҳ арҷ гузорем, агар ба ҳар гуноҳи маълум часпида монем, Худованд моро нахоҳад шунид; аммо дуои ҷони тавбакарда ва шикастарӯҳ ҳамеша пазируфта мешавад. Вақте ки ҳамаи хатоҳои маълум ислоҳ карда шаванд, мо метавонем бовар кунем, ки Худо ба илтиҷоҳои мо ҷавоб хоҳад дод. Ҳеч гоҳ сазовории ҳуди мо моро назди илтифоти Худо мақбул нахоҳад гардонид; маҳз сазовории Исо моро наҷот хоҳад дод, хуни Ӯ моро пок хоҳад сохт; бо вучуди ин, мо низ дар риоя кардани шартҳои пазируфта шудан қорре дорем.»

Унсурӣ дигари дуои ғолибона имон аст. «Зеро ҳар кӣ назди Худо меояд, бояд имон оварад, ки Ӯ ҳаст, ва толибони ҷиддии Худо мукофот медиҳад». Ибриён 11:6. Исо ба шогирдони Худ гуфт: «Ҳар чиро, ки дар дуо хоҳиш мекунад, имон оварад, ки онро меёбед, ва ба шумо дода хоҳад шуд». Марқус 11:24. Оё мо сухани Ӯро бовар мекунем?» Қадамҳо ба сӯи Масеҳ, 94–96.

«Дар ин ҷо барои ҷавононе, ки даъво доранд хизматгори Худо мебошанд, паёми Ӯро мебаранд ва дар назари худ баланд гардидаанд, дарсе ҳаст. Онҳо дар таҷрибаи худ ҳеҷ

чизи назаррасеро, чунон ки Илӛс дошт, пайгирӣ карда наметавонанд, вале худро болотар аз анҷом додани вазифаҳое медонанд, ки ба назари онҳо пасту хидматгорона менамоянд. Онҳо аз мартабаи рӯҳонии худ поён намеоянд, то хизмати заруриро ба ҷо оваранд, аз он тарсида ки мабодо кори як хизматгорро анҷом диҳанд. Ҳамаи чунин касон бояд аз намунаи Илӛс биомӯзанд. Каломи ӯ ганчинаҳои осмон — шабнам ва боронро — барои замин се сол баста буд. Танҳо каломи ӯ калиди кушодани осмон ва фуруд овардани борон буд. Худо ӯро гиромӣ дошт, вақте ки ӯ дуои соддаи худро дар ҳузури подшоҳ ва ҳазорон исроилиён пешкаш намуд, ки дар ҷавоби он оташ аз осмон ҷаст ва оташро бар қурбонгоҳи қурбонӣ афрӯхт. Дастӣ ӯ довари Худоро ба иҷро расонд, вақте ки ҳаштсаду панҷоҳ қоҳини Баалро кушт; ва бо вучуди ин, пас аз ранҷи фарсоишбахш ва пирӯзии аз ҳама намоёни он рӯз, ҳамон касе ки метавонист абрҳо ва борон ва оташро аз осмон биёрад, омода буд хизмати як хидматгори пастро анҷом диҳад ва дар торикӣ ва дар бод ва борон пеши аробаи Аҳъоб давида равад, то ба он ҳокиме хизмат кунад, ки аз сарзаниш кардани ӯ рӯ ба рӯ ба сабаби гуноҳон ва ҷиноятҳояш ҳарос надошт. Подшоҳ аз дарвозаҳо даромад. Илӛс худро дар ҷомаи худ печонид ва бар замини бараҳна дароз кашид». Шаҳодатҳо, ҷилди 3, сах. 287.